31977L0452

1977.7.15. *AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA* L 176/1

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1977. június 27.)

az általános ápolói oklevelek, bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok kölcsönös elismeréséről, illetve a letelepedés és szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő intézkedésekről

(77/452/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 49., 57., 66. és 235. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Parlament véleményére [1],

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [2],

mivel a Szerződés alapján az átmeneti időszak végétől tilos az állampolgárságon alapuló hátrányosan megkülönböztető elbánás a letelepedéssel és a szolgáltatásnyújtással kapcsolatban; mivel az állampolgárságon alapuló egyenlő elbánás elve különösen az ápolói hivatás gyakorlásához szükséges bármilyen engedély megadására, illetve a szakmai szervezetekben vagy testületekben történő bejegyzésre vagy tagságra vonatkozik;

mivel azonban az ápolói tevékenységgel kapcsolatos letelepedés és szolgáltatásnyújtás szabadsága tényleges gyakorlásának elősegítése érdekében szükségesnek bizonyul egyes rendelkezések bevezetése;

mivel a Szerződés alapján a tagállamok nem nyújthatnak olyan támogatásokat, amelyek torzíthatják a letelepedés feltételeit;

mivel a Szerződés 57. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy irányelveket kell elfogadni az oklevelek, bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok kölcsönös elismeréséről;

mivel az oklevelek kölcsönös elismerésével egyidejűleg rendelkezéseket kell hozni az ápolók képzési feltételeinek összehangolására; mivel ez az összehangolás a 77/453/EGK irányelv [3] tárgyát képezi;

mivel a tagállami jogszabályok előírják, hogy az ápolói tevékenység megkezdéséhez és folytatásához ápolói oklevél megszerzése

[1] HL C 65., 1970. 6. 5., 12. o.
[2] HL C 108., 1970.8.26., 23. o.
[3] HL L 176., 1977.7.15., 8. o.

szükséges; mivel más tagállamokban ez a követelmény nem áll fenn, az általános ápolói cím használatát mégis törvény szabályozza;

mivel a képzésről szóló tanúsítvány birtoklása tekintetében az ilyen képesítések használatát csak a származási tagállam nyelvén vagy azon tagállam nyelvén kell engedélyezni, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, hiszen az oklevelek kölcsönös elismeréséről szóló irányelvben foglaltak nem szükségszerűen jelentik azt, hogy az ilyen oklevelek által lefedett képzések egyenértékűek lennének;

mivel az ezen irányelv nemzeti hatóságok által történő alkalmazásának elősegítése érdekében a tagállamok előírhatják, hogy annak a személynek, aki megfelel az irányelv által előírt képzési követelményeknek, a képzésről szóló bizonyítvány mellett a származási országa, illetve annak az országnak, ahonnan érkezett, a hatáskörrel rendelkező hatóságától származó igazolást kell benyújtania, amely igazolja, hogy az adott képzési bizonyítvány ezen irányelv hatálya alá tartozik;

mivel tekintettel a megfelelő jellem és jó hírnév követelményére, különbséget kell tenni a szakmai tevékenység megkezdésével, illetve folytatásával kapcsolatos követelmények között;

mivel a szolgáltatásnyújtás esetében a szakmai szervezetben vagy testületben történő bejegyeztetés vagy tagság követelménye, tekintettel arra, hogy ez a befogadó országban helyhez kötött és állandó jellegű tevékenységgel kapcsolatos, a szolgáltatást nyújtani kívánó személy számára tevékenységének átmeneti jellege miatt kétségkívül akadályt jelentene; mivel e követelményt ezért el kell törölni; mivel azonban ebben az esetben ellenőrizni kell a szakmai szabályok betartását, s ez a szakmai szervezetek vagy testületek feladata; mivel e célból a Szerződés 62. cikke alapján rendelkezni kell arról, hogy az érintett személy számára előírhassák, hogy az általa nyújtott szolgáltatásokkal kapcsolatos adatokat szolgáltasson a befogadó tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai számára;

mivel, ami az alkalmazottként tevékenykedő ápolókat illeti, a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet [1] nem állapít meg a megfelelő jellemre és jó hírnévre, a hivatás gyakorlására vagy az érintett szakterületekhez tartozó megnevezések használatára vonatkozó különleges rendelkezéseket; mivel a tagállamok megítélése alapján ezek a szabályok mind az alkalmazottként, mind az önállóan tevékenykedő személyekre alkalmazandók vagy alkalmazhatók; mivel az ápolói tevékenységet minden tagállamban ápolói oklevél, bizonyítvány vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvány megszerzéséhez kötik; mivel az ilyen tevékenységeket az ápolók szakmai előmenetelük során alkalmazottként, önállóan, illetve mindkét minőségükben gyakorolják; mivel ezen irányelv kiterjesztése szükségesnek tűnik az alkalmazott ápolókra is, hogy e szakemberek Közösségen belüli szabad mozgását a lehető legnagyobb mértékben ösztönözzék,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

HATÁLY

1. cikk

(1) Ezen irányelv hatálya az általános ápolói tevékenységekre terjed ki.

(2) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában az „általános ápolói tevékenység” az alábbi elnevezésekkel rendelkező személyek által folytatott tevékenységet jelenti:

Németországban:

„Krankenschwester”, „Krankenpfleger”;

Belgiumban:

„hospitalier(ére)/ verpleegassistent(e)”, „infirmier(ère) hospitalier(ere)/ ziekenhuisverpleger (-verpleegster)”;

Dániában:

„sygeplejerske”;

Franciaországban:

„infirmier(ère)”;

Írországban:

„Registered General Nurse”;

[1] HL L 257., 1968.10.19., 2. o.

Olaszországban:

„infermiere professionale”;

Luxemburgban:

„infirmier”;

Hollandiában:

„verpleegkundige”;

az Egyesült Királyságban:

Angliában, Walesben és Észak-Írországban:

„State Registered Nurse”;

Skóciában:

„Registered General Nurse”.

II. FEJEZET

ÁLTALÁNOS ÁPOLÓI OKLEVELEK, BIZONYÍTVÁNYOK ÉS A KÉPESÍTÉS MEGSZERZÉSÉRŐL SZÓLÓ EGYÉB TANÚSÍTVÁNYOK

2. cikk

A tagállamok elismerik egy másik tagállam által a 77/453/EGK irányelv 1. cikkének megfelelően és a 3. cikkben található felsorolásban szereplő, a tagállamok állampolgárainak odaítélt ápolói okleveleket, bizonyítványokat és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványokat azáltal, hogy az ápolói tevékenység megkezdése és folytatása tekintetében ugyanolyan hatályúnak tekintik ezeket a képesítéseket, mint azokat, amelyeket saját maguk ítélnek oda.

3. cikk

A 2. cikkben említett oklevelek, bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok az alábbiak:

a) *Németországban:*

– a „Staatliche Prüfung in der Krankenpflege” (állami ápolói vizsga) eredményeként a hatáskörrel rendelkező hatóságok által odaítélt bizonyítvány,

– a Német Szövetségi Köztársaság hatáskörrel rendelkező hatóságai által kiadott igazolások, miszerint az 1945. május 8. után a Német Demokratikus Köztársaság hatáskörrel rendelkező hatóságai által odaítélt oklevelek az első francia bekezdésben felsoroltakkal egyenértékűek;

b) *Belgiumban:*

– az állam által odaítélt vagy az állam által alapított, illetve elismert iskolák által odaítélt „hospitalier(ère) / verpleegassistent(e)” bizonyítvány,

– az állam által odaítélt vagy az állam által alapított, illetve elismert iskolák által odaítélt „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ ziekenhuisverpleger (-verpleegster)” bizonyítvány,

– az állam által odaítélt vagy az állam által alapított, illetve elismert orvosi asszisztensképző főiskolák által odaítélt „infirmier(ère) gradue(e) hospitalier(ère)/ gegradueerd ziekenhuisverpleger (-verpleegster)” oklevél;

c) *Dániában:*

– a „Sundhedsstyrelsen” (Állami Egészségügyi Tanács) által elismert ápolóképző iskolák által odaítélt „sygeplejerske” oklevél;

d) *Franciaországban:*

– az Egészségügyi Minisztérium által odaítélt „infirmier(ère)” állami oklevél;

e) *Írországban:*

– az „An Bord Altranais” (Ápolónői Testület) által odaítélt „Registered General Nurse” bizonyítvány;

f) *Olaszországban:*

– az államilag elismert iskolák által odaítélt „diploma di abilitazione professionale per infermiere professionale”;

g) *Luxemburgban:*

– az „infirmier” állami oklevél,

– az „Infirmier hospitalier gradué” állami oklevél,

amelyeket a vizsgabizottság döntését követően az egészségügyi miniszter ad ki;

h) *Hollandiában:*

– a „verpleger A”, „verpleegster A”, vagy „verpleegkundige A” oklevelek,

– a „verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige)” (középfokú ápolóképzői) oklevél,

– a „verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige)” (felsőfokú ápolóképzői) oklevél,

amelyeket a hatóságok által kijelölt vizsgabizottságok egyike adott ki;

i) *az Egyesült Királyságban:*

– az általános jegyzékbe történő felvétel igazolása („certificate of admission to the general part of the register”),

amelyet Angliában és Walesben Anglia és Wales Általános Ápolónői Tanácsa, Skóciában Skócia Általános Ápolónői Tanácsa, Észak-Írországban pedig Észak-Írország Ápolónői és Ápolói Tanácsa ad ki.

III. FEJEZET

SZERZETT JOGOK

4. cikk

A tagállamok elegendő bizonyítékként ismerik el a tagállamok által a 77/453/EGK irányelv végrehajtása előtt kiadott ápolói okleveleket, bizonyítványokat vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványokat egy tagállam állampolgárai esetében, akiknek ápolói oklevelük, bizonyítványuk vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványuk nem felel meg a minimális képzés 77/453/EGK irányelv 1. cikkében megállapított követelményeinek, ha a fenti dokumentumokat egy igazolás kíséri, amely szerint az említett állampolgár az igazolás kiadását megelőző öt év során legalább három évig ténylegesen és jogszerűen gyakorolta az adott tevékenységet.

Ezeknek a tevékenységeknek ki kell terjedniük a betegápolás tervezésével, megszervezésével és elvégzésével kapcsolatos összes feladatra.

IV. FEJEZET

A TUDOMÁNYOS CÍMEK HASZNÁLATA

5. cikk

(1) A 13. cikk sérelme nélkül a befogadó tagállamok biztosítják, hogy ha egy tagállam állampolgára megfelel a 2. és 4. cikkben megállapított feltételeknek, jogosult a származási tagállamnak, vagy annak a tagállamnak, ahonnan érkezett, a nyelvén használni az illető állam törvényes tudományos címeit vagy – ahol az alkalmazható – azok rövidítéseit, ha ezek nem azonosak a szakmai megnevezésekkel. A befogadó tagállamok előírhatják, hogy a cím után fel kell tüntetni a címet odaítélő intézmény vagy vizsgabizottság nevét és székhelyét.

(2) Ha a származási tagállamban vagy abban a tagállamban, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, használt tudományos cím a befogadó tagállamban összetéveszthető egy olyan címmel, amely abban a tagállamban olyan kiegészítő képzést tesz kötelezővé, amelyet az illető személy nem végzett el, a befogadó tagállam előírhatja, hogy az illető személy a befogadó tagállam által meghatározott megfelelő formában használja a származási tagállamban, vagy abban a tagállamban, ahonnan érkezett, alkalmazott címet.

V. FEJEZET

AZ ÁPOLÓI TEVÉKENYSÉGGEL KAPCSOLATOS LETELEPEDÉS ÉS SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁNAK TÉNYLEGES GYAKORLÁSÁT ELŐSEGÍTŐ RENDELKEZÉSEK

A. **Kifejezetten a letelepedés szabadságával kapcsolatos rendelkezések**

6. cikk

(1) Az a befogadó tagállam, amely az állampolgárai számára megfelelő jellem és jó hírnév tanúsítását teszi kötelezővé, amikor ők először kezdenek meg valamely, az 1. cikkben említett tevékenységet, más tagállamok állampolgárai vonatkozásában elegendő bizonyítékként fogadja el a származási tagállamnak vagy annak a tagállamnak, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, a hatáskörrel rendelkező hatósága által kiadott igazolást, amely tanúsítja, hogy az érintett személy megfelel a tagállamnak a tevékenység megkezdéséhez előírt megfelelő jellemre és jó hírnévre vonatkozó követelményeinek.

(2) Ha a származási tagállam vagy az a tagállam, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, nem írja elő a megfelelő jellem és jó hírnév tanúsítását azon személyek számára, akik az adott tevékenységet első alkalommal kívánják gyakorolni, a befogadó tagállam előírhatja a származási tagállamnak, vagy annak a tagállamnak az állampolgárai számára, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, hatósági erkölcsi bizonyítvány, vagy ennek hiányában a származási tagállamnak, vagy annak a tagállamnak, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, a hatáskörrel rendelkező hatósága által kibocsátott egyenértékű dokumentum benyújtását.

(3) Ha a befogadó tagállamnak részletes tudomása van valamilyen súlyos esemény előfordulásáról, amely a területén kívül még azelőtt történt, hogy az érintett személy az adott tagállamban letelepedett volna, és ez az esemény befolyásolhatja az adott tevékenységnek a területén belüli megkezdését, tájékoztathatja erről a származási tagállamot vagy azt a tagállamot, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett.

A származási tagállam vagy az a tagállam, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, megvizsgálja a tények valódiságát. Hatóságai eldöntik, hogy milyen jellegű és terjedelmű vizsgálatot folytatnak,

és tájékoztatják a befogadó tagállamot az ennek következtében az általuk kiadott igazolásokkal vagy dokumentumokkal kapcsolatban szükséges eljárásokról.

A tagállamok biztosítják a továbbított információk bizalmas kezelését.

7. cikk

(1) Ha egy befogadó tagállamban olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedés van hatályban, amelynek a megfelelő jellemre és jó hírnévre vonatkozóan megállapított követelményei fegyelmi eljárásról rendelkeznek az 1. cikkben említett tevékenységek során elkövetett súlyos szakmai visszaélés vagy bűncselekmény elkövetése miatti elítélés esetére, a származási tagállam vagy az a tagállam, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, továbbít a befogadó tagállamnak minden szükséges információt az érintett személlyel kapcsolatos minden szakmai vagy közigazgatási jellegű intézkedésről vagy lefolytatott fegyelmi eljárásról, illetve a számára kiszabott büntetésekről, amikor foglalkozását a származási tagállamban vagy abban a tagállamban gyakorolta, ahonnan érkezett.

(2) Ha a befogadó tagállamnak tudomása van valamilyen súlyos esemény előfordulásáról, amely területén kívül azelőtt történt, hogy az érintett személy az adott tagállamban letelepedett volna, és befolyásolhatja az adott tevékenységnek a területén belüli folytatását, tájékoztathatja a származási tagállamot vagy azt a tagállamot, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett.

A származási tagállam vagy az a tagállam, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, megvizsgálja a tények valódiságát. Hatóságai eldöntik, hogy milyen jellegű és terjedelmű vizsgálatot folytatnak, és tájékoztatják a befogadó tagállamot az ennek következtében az (1) bekezdésnek megfelelően továbbított információval kapcsolatos intézkedéseikről.

(3) A tagállamok biztosítják a továbbított információk bizalmas kezelését.

8. cikk

Ha egy befogadó tagállam előírja saját állampolgárai számára, hogy bármilyen ápolói tevékenységet csak a fizikai és mentális egészségről szóló igazolás birtokában lehet megkezdeni vagy folytatni, az illető tagállam elfogadja ennek bizonyítékaként a származási tagállamban vagy az abban a tagállamban, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, előírt okmány bemutatását.

Ha a származási tagállam vagy az a tagállam, ahonnan a külföldi állampolgár érkezett, nem támaszt ilyen jellegű követelményeket azokkal szemben, akik a szóban forgó tevékenységet kívánják megkezdeni vagy gyakorolni, a befogadó tagállam elfogadja az ilyen állampolgároktól az adott állam hatáskörrel rendelkező hatóságainak a befogadó tagállamban kibocsátottal egyenértékű igazolását.

9. cikk

A 6., 7. és 8. cikk alapján kiállított dokumentumok a benyújtásukkor nem lehetnek három hónapnál régebbiek.

10. cikk

(1) A 6., 7. és 8. cikk alapján az 1. cikkben említett tevékenység megkezdésében érdekelt személyre vonatkozó engedélyezési eljárást a lehető leghamarabb, de legfeljebb az ahhoz kapcsolódó okmányok benyújtását követő három hónapon belül be kell fejezni, az eljárás befejezése utáni bármilyen jogorvoslat miatti késedelem sérelme nélkül.

(2) A 6. cikk (3) bekezdésében és 7. cikk (2) bekezdésében említett esetekben az újbóli vizsgálat iránti kérelem felfüggeszti az (1) bekezdésben megállapított időszakot.

A megkeresett tagállamnak három hónapon belül választ kell adnia.

A válasz kézhezvételekor vagy a határidő lejárta után a befogadó tagállam folytatja az (1) bekezdésben említett eljárást.

B. **A szolgáltatásnyújtással kapcsolatos különleges rendelkezések**

11. cikk

(1) Ha egy tagállam kötelezővé teszi saját állampolgárai számára, hogy bármilyen, az 1. cikkben említett tevékenységet csak szakmai szervezet vagy testület engedélyével, illetve tagsága vagy bejegyzése mellett lehet megkezdeni vagy gyakorolni, az adotttagállam a szolgáltatások nyújtása tekintetében felmenti e kötelezettség alól más tagállamok állampolgárait.

Az érintett személy ugyanolyan jogokkal és kötelezettségekkel nyújthat szolgáltatást, mint a befogadó tagállam állampolgárai; különösen a tagállamban érvényes szakmai és igazgatási jellegű szabályok vonatkoznak rá.

Ha egy befogadó tagállam a második albekezdés alapján rendelkezéseket fogad el, vagy olyan tények jutnak a tudomására, amelyek sértik ezeket a rendelkezéseket, haladéktalanul tájékoztatja az érintett személy letelepedése szerinti tagállamot.

(2) A befogadó tagállam kötelezővé teheti az érintett személy számára, hogy a szolgáltatásnyújtással kapcsolatban előzetes nyilatkozatot tegyen a hatáskörrel rendelkező hatóságoknál, ha a szolgáltatásnyújtás a tagállam területén történő tartózkodással jár együtt.

Sürgős esetekben ezt a nyilatkozatot a szolgáltatásnyújtás után a lehető legrövidebb időn belül meg kell tenni.

(3) Az (1) és (2) bekezdés alapján a befogadó tagállam kötelezővé teheti az érintett személy számára egy vagy több okmány benyújtását a következő adatokkal:

– a (2) bekezdésben említett nyilatkozat,

– igazolás arról, hogy az érintett személy jogszerűen végzi az adott tevékenységet a letelepedése szerinti tagállamban,

– igazolás arról, hogy az érintett személy az adott, az irányelvben említett és a szolgáltatásnyújtáshoz megfelelő egy vagy több oklevéllel, bizonyítvánnyal vagy a képesítések megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvánnyal rendelkezik.

(4) A (3) bekezdésben meghatározott okmány vagy okmányok a benyújtásukkor nem lehetnek 12 hónapnál régebbiek.

(5) Ha a tagállam egyik állampolgárát vagy egy másik tagállam állampolgárát, aki a területén letelepedett, átmenetileg vagy véglegesen, részben vagy egészben megfosztja attól a jogtól, hogy bármilyen, az 1. cikkben említett tevékenységet folytasson, ennek megfelelően gondoskodnia kell arról, hogy átmenetileg vagy véglegesen visszavonja a (3) bekezdés második francia bekezdésében említett igazolást.

12. cikk

Ha a befogadó tagállamban a társadalombiztosítási rendszer keretében biztosított személyeknek nyújtott szolgáltatással kapcsolatban a biztosító intézményekkel való elszámoláshoz kötelező az adott társadalombiztosítási intézménynél történő nyilvántartásba vétel, az adott tagállam felmenti a más tagállam területén letelepedett, egyéb tagállamok állampolgárait abban az esetben, ha a szolgáltatás nyújtásához az érintett személynek utaznia kell.

Az érintett személyek azonban előre, illetve sürgős esetben utólag tájékoztatják ezt a testületet a nyújtott szolgáltatásokról.

C. A letelepedés szabadságával és a szolgáltatásnyújtás szabadságával kapcsolatos közös rendelkezések

13. cikk

Ha a befogadó tagállamban az 1. cikkben említett tevékenységgel kapcsolatos szakmai megnevezések használata szabályokhoz kötött, más tagállamok olyan állampolgárának, aki eleget tesz a 2. és 4. cikkben megállapított feltételeknek, a befogadó tagállamnak azt a szakmai megnevezését kell használnia, amely abban az államban megfelel az általa teljesített képesítési feltételeknek, és a rövidített megnevezést kell használnia.

14. cikk

Ha egy befogadó tagállam előírja saját állampolgárai számára, hogy bármilyen, az 1. cikkben említett tevékenységet csak eskü vagy ünnepélyes nyilatkozat letétele után lehet megkezdeni vagy folytatni, azonban más tagállamok állampolgárai nem tehetnek ilyen esküt vagy nyilatkozatot, az illető tagállamnak gondoskodnia kell arról, hogy ezzel egyenértékű eskü- vagy nyilatkozatformát ajánljon fel az érintett személynek.

15. cikk

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az érintett személyek megkapják a szükséges tájékoztatást a befogadó tagállam egészségügyi és társadalombiztosítási jogszabályairól, illetve ahol alkalmazható, szakmai etikai szabályairól.

E célból a tagállamok tájékoztatási központokat hozhatnak létre, amelyektől az érintettek megszerezhetik a szükséges információkat. Letelepedés esetén a befogadó tagállamok kötelezővé tehetik a kedvezményezettek számára e központok felkeresését.

(2) Az (1) bekezdésben említett központokat az érintett tagállamok azokon a hatáskörrel rendelkező hatóságokon és testületeken belül hozhatják létre, amelyeket a 19. cikk (1) bekezdésében meghatározott időn belül kell kijelölniük.

(3) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy indokolt esetben az érintett személyek – saját és betegeik érdekében – megszerezzék azokat a nyelvi ismereteket, amelyek foglalkozásuk gyakorlásához szükségesek a befogadó tagállamban.

VI. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

16. cikk

Kétség esetén a befogadó tagállam előírhatja, hogy a másik tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai igazolják az illető tagállamban kiadott, és a II. és a III. fejezetben említett oklevelek, bizonyítványok vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok hitelességét és azt a tényt is, hogy az érintett személy eleget tett a 77/453/EGK irányelvben megállapított képzési követelményeknek.

17. cikk

A 19. cikk (1) bekezdésében előírt határidőn belül a tagállamok kijelölik az oklevelek, bizonyítványok vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok, illetve az ezen irányelvben említett dokumentumok kibocsátására vagy elfogadására hatáskörrel rendelkező hatóságokat vagy testületeket, és erről haladéktalanul tájékoztatják a többi tagállamot és a Bizottságot.

18. cikk

Ezen irányelv rendelkezéseit kell alkalmazni a tagállamok azon állampolgárainak esetében is, akik az 1. cikkben említett tevékenységeket az 1612/68/EGK rendeletnek megfelelően alkalmazottként gyakorolják vagy gyakorolni fogják.

19. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek a kihirdetésétől számított két éven belül megfeleljenek, és erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadtak el.

20. cikk

Ha egy tagállam bizonyos területeken jelentős akadályokba ütközik ezen irányelv alkalmazása során, a Bizottság az adott állammal együttműködve megvizsgálja ezen akadályokat, és kikéri a legutóbb a 77/455/EGK határozattal [1] módosított 75/365/EGK határozat [2] alapján létrehozott Közegészségügyi Vezető Tisztviselők Bizottságának véleményét.

Szükség esetén a Bizottság megfelelő javaslatokat nyújt be a Tanácsnak.

21 cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1977. június 27-én.

a Tanács részéről

az elnök

J. SILKIN

[1] HL L 176., 1977.7.15., 13. o.
[2] HL L 167., 1975.6.30., 19. o.